

22.12.2023 r.

NFZ-BP.5202.128.2023

2023.394373.BAST

B. Sp. z o. o.

Decyzja nr 78/2023/BP

Prezesa

Narodowego Funduszu Zdrowia

Na podstawie 109a ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2004 r. o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych (Dz.U. z 2022 r. poz. 2561, z późn. zm.), zwanej dalej: „ustawą o świadczeniach”, w zw. z art. 34 ust. 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz. U. z 2023 r. poz. 221, z późn. zm.), zwanej dalej: „Prawem przedsiębiorców”, po rozpatrzeniu wniosku B. Sp. z o.o. z siedzibą w ..... o wydanie interpretacji indywidualnej, w zakresie podlegania ubezpieczeniu zdrowotnemu, **uznamy za nieprawidłowe stanowisko Przedsiębiorcy, dotyczące niepodlegania obowiązkowemu ubezpieczeniu zdrowotnemu wspólnika spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z tytułu wynagrodzenia otrzymywanego w zamian za wykonywanie na rzecz spółki świadczeń niepieniężnych o charakterze powtarzającym się, oznaczonych co do zakresu i rodzaju w umowie spółki, do których stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia.**

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 27 października 2023 r. (data wpływu do organu 31 października 2023 r.) B. Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w ..... (KRS: .....) (zwana dalej „Przedsiębiorcą” lub „Spółką”), zwróciła się do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia (zwanego dalej „Prezesem NFZ”) o interpretację indywidualną w zakresie przepisów dotyczących podlegania obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego.

Ponieważ wniosek zawierał braki formalne, pismem z dnia 13 listopada 2023 r. Spółka została wezwana do ich uzupełnienia, pod rygorem pozostawienia wniosku bez rozpatrzenia. Braki zostały usunięte w terminie. W opisie stanu faktycznego Przedsiębiorca wskazał, że prowadzi działalność gospodarczą w przedmiocie działalności związanej z oprogramowaniem (PKD 62.01.Z). W umowie spółki zawartej w dniu 9 marca 2023 r. –Wspólnicy Spółki w § 13 postanowili w sposób następujący: „§ 13.1. Wspólnik P. D. B. jest zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych na rzecz Spółki, które obejmują:

- 1) współdecydowanie o inwestycjach Spółki (6 godzin w miesiącu),
- 2) udział w tworzeniu i kontroli standardów jakości obsługi (2 godziny w miesiącu),
- 3) udział w identyfikacji i określaniu kluczowych zmian, w celu optymalizacji procesów, w tym planowanie i kontrola realizacji przychodów i kosztów spółki (2 godziny w miesiącu),
- 4) tworzenie planu zakupów wyposażenia działów w Spółce (2 godziny w miesiącu),
- 5) kontakt z zewnętrznymi dostawcami usług (6 godzin w miesiącu).
- 6) przeprowadzania rozliczeń Spółki, w tym dokonywanie płatnościami na rzecz dostawców i nadzór nad terminowością zobowiązań płatniczych Spółki (1 godzina w każdym dniu roboczym),
- 7) fakturowanie kontrahentów (2 godziny w miesiącu),
- 8) windykacja należności przysługujących Spółce i kontrola aktualnego stanu zadłużenia (2 godziny w miesiącu),
- 9) przegląd dokumentacji Spółki (5 godzin w miesiącu),
- 10) przeprowadzenie szkoleń dla pracowników (jeśli są zatrudnieni: 10 godzin w miesiącu).

2. Wynagrodzenie za wykonywanie powtarzających się świadczeń niepieniężnych opisanych w ust. 1 zostało ustalone na kwotę 10 000 zł. (dziesięć tysięcy złotych).”

Wykonywane czynności mają swoje podstawy wyłącznie w umowie Spółki. Ww. przychody Wspólnik wykaże jako dochody z innych źródeł na podstawie art. 10 ust. 9 ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych, gdyż nie są one dochodami z umowy zlecenia zgodnie z art. 750 Kodeksu cywilnego, ani nie wnikają ze stosunku powołania, lecz otrzymywane z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (o których mowa w art. 176 k.s.h.), które mają swoje źródło w umowie spółki. W konsekwencji mają one odrębną podstawę prawną.

Wnioskodawca nie będzie odprowadzał z tego tytułu składek na ubezpieczenia zdrowotne, jako że osoby otrzymujące wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych (wykonywanych wyłącznie na podstawie umowy spółki sp. z o. o.) nie podlegają ubezpieczeniu

zdrowotnemu.

Nadto wnioskodawca wskazał, że ze Wspólnikiem zawarto odrębną umowę o pracę, w trybie przepisów Kodeksu pracy, na podstawie której, jako pracownik, wykonuje obowiązki informatyka – programisty, do dnia 31.12.2023 r. Spółka bowiem prowadzi działalność gospodarczą w przedmiocie działalności związanej z oprogramowaniem (PKD 62.01.Z). Z tytułu tej umowy odprowadzane są właściwe składki społeczne, składka zdrowotna oraz zaliczki na podatek dochodowy od osób fizycznych.

W świetle tak opisanego stanu faktycznego Przedsiębiorca postawił następujące pytanie:

Czy ww. Wspólnik, otrzymujący wynagrodzenie z tytułu powtarzających się świadczeń niepieniężnych, zgodnie z wyżej wskazanym brzmieniem umowy spółki z o. o. (o których mowa w art. 176 k.s.h.), wykonywanych na podstawie umowy spółki, podlega obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego na podstawie art. 66 ustawy o świadczeniach opieki zdrowotnej finansowanych ze środków publicznych?

Zgodnie ze stanowiskiem Przedsiębiorcy wynagrodzenie wypłacone Wspólnikowi z tytułu świadczenia na rzecz Spółki powtarzających się świadczeń niepieniężnych nie stanowi podstawy do naliczania składek na ubezpieczenie zdrowotne, bowiem art. 66 ustawy o świadczeniach zawiera katalog zamknięty podmiotów podlegających ubezpieczeniu zdrowotnemu i nie ma w nim wspólników otrzymujących wynagrodzenie z tytułu wykonywania świadczeń niepieniężnych określonych w umowie spółki.

W ocenie Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia stanowisko Przedsiębiorcy jest nieprawidłowe.

Punktem wyjścia dla rozważań pojawiających się na tle przedstawianego zdarzenia przyszłego należy uczynić art. 176 ustawy z dnia 15 września 2000 r. Kodeks Spółek Handlowych (zwany dalej „KSH”) (Dz.U. z 2022 r. poz. 1467, z późn. zm.) zgodnie z którym, jeżeli wspólnik ma być zobowiązany do powtarzających się świadczeń niepieniężnych, w umowie spółki należy oznaczyć rodzaj i zakres takich świadczeń (§1). Wynagrodzenie wspólnika za takie świadczenia na rzecz spółki jest wypłacane przez spółkę także w przypadku, gdy sprawozdanie finansowe nie wykazuje zysku. Wynagrodzenie to nie może przewyższać cen lub stawek przyjętych w obrocie (§2). W celu skutecznego ustanowienia instytucji opisanej w art. 176 § 1 KSH, strony umowy spółki powinny oznaczyć co najmniej rodzaj i zakres świadczeń. Pod pojęciem rodzaju należy rozumieć przedmiot świadczenia. Drugim obligatoryjnym elementem zobowiązania wspólnika pozostaje jego zakres, przez co rozumie się rozmiar i okres świadczenia (w znaczeniu

częstotliwość). Zgodnie z brzmieniem normy ustanowionej w art. 176 KSH, świadczenie powinno mieć charakter powtarzalny – periodyczny. Tego kryterium nie spełniają zobowiązania jednorazowe, ciągłe ani stałe (tak np.: Z. Jara (red.), Kodeks spółek handlowych. Komentarz. Wyd. 3, Warszawa 2020). W odróżnieniu od świadczeń periodycznych (okresowych), w przypadku świadczeń ciągłych czas jest wyznacznikiem rozmiaru świadczenia. Świadczenie ciągłe polega na określonym, stałym zachowaniu się dłużnika przez czas trwania stosunku zobowiązaniowego. Do uznania świadczenia za ciągłe wystarcza, jeżeli składa się ono z pewnych powtarzających się stale, następujących po sobie psychofizycznych aktów dłużnika, które – mimo że oddzielone w czasie – tworzą razem funkcjonalną całość. Miernikiem tej całości jest czas, a interes wierzyciela jest zaspokajany właśnie dlatego, że odpowiednie zachowanie się dłużnika trwa w czasie (T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Czym innym jest świadczenie okresowe, zwane periodycznym lub powtarzającym się. Takie świadczenie – zgodnie z doktryną – polega na stałym dawaniu przez czas trwania stosunku prawnego, w określonych regularnych odstępach, pewnej ilości świadczeń (pieniędzy lub innych rzeczy zamiennych). Kolejne świadczenia pozostają względem siebie w układzie periodycznym. Kategoria świadczeń okresowych jest więc wyróżniana na podstawie innych kryteriów niż świadczenia jednorazowe oraz ciągłe. Poza kryterium czasu pojawia się kryterium dodatkowe, tj. ilość świadczeń spełnianych w ramach jednego stosunku zobowiązaniowego (por.: T. Dybowski [w:] K. Osajda (red.) Prawo zobowiązań – część ogólna. System Prawa Prywatnego tom 5, Warszawa 2020, Wydanie 3).

Odwołując się natomiast do historycznej genezy instytucji ustanowionej mocą art. 176 KSH należy wskazać, że celem, dla którego ustanowiono instytucję powtarzających się świadczeń niepieniężnych było zaspokojenie potrzeb gospodarczych akcyjnej spółki cukrowej, poprzez nałożenie na akcjonariuszy – plantatorów buraków cukrowych, dodatkowych obowiązków, obok wniesienia wkładów, dostaw buraków cukrowych, w zamian za materiał siewny, nawozy oraz z góry ustaloną cenę. Chodziło o stworzenie, w sytuacji braku uregulowań umów dostawy, jak w art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, stałych powiązań gospodarczych, które miały na celu korzystne pozyskiwanie (z plantacji położonych w najbliższej okolicy cukrowni, ze względu na koszty transportu), (dobrego) surowca (materiał siewny, nawozy i doradztwo od cukrowni), a przede wszystkim uniemożliwienie wypowiedzenia umowy lub wystąpienia ze spółki. Przydatność regulacji dotyczących powtarzalnych świadczeń niepieniężnych, o których mowa

w art. 176 KSH – jak podkreślają komentatorzy – aktualnie wydaje się wątpliwa. Poza ewentualną przydatnością dla kooperacji gospodarczej między spółką z ograniczoną odpowiedzialnością a jej wspólnikami w zakresie produkcji rolnej (roślinnej, zwierzęcej i sadowniczej), oraz leśnej, praktyczniej jest uregulować owe kwestie w umowach cywilnoprawnych, np. sprzedaży, a zwłaszcza dostawy lub kontraktacji. Stosunki takiego rodzaju są ponadto charakterystyczne raczej dla spółdzielni, aniżeli dla spółki kapitałowej. Podawane w literaturze przedmiotu przykłady (dostarczanie spółce surowców lub prefabrykatów, udostępnianie spółce maszyn i urządzeń, w tym środków transportu, pomieszczeń handlowych, świadczenie doradztwa), potwierdzają raczej tezę o „szyłkowym” znaczeniu tej instytucji dla ukształtowania dodatkowych obowiązków wspólników wobec spółki kapitałowej. Inne instytucje prawa spółek, np. inne obowiązki w rozumieniu art. 159 KSH, dodatkowe świadczenia (obowiązki) na rzecz spółki (art. 174 § 5 KSH), a zwłaszcza umowy cywilnoprawne (w tym również ustawowe regulacje umowy dostawy, art. 605 i n. KC bądź kontraktacji, art. 613 i n. KC), są elastyczniejszym i sprawniejszym instrumentem tworzenia stałych powiązań gospodarczych pomiędzy spółką a wspólnikami niż dopuszczalne formy obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych (Kodeks spółek handlowych. Komentarz red. Zbigniew Jara, 2022).

Jak wskazuje się w piśmiennictwie, świadczenia, o których mowa w art.176 KSH, są to głównie świadczenia polegające na zachowaniu czynnym wspólnika, czyli działaniu, daniu (facere, dare), ale możliwe jest również zastrzeżenie obowiązku świadczenia polegającego na zaniechaniu czy znoszeniu określonych działań spółki (non facere, pati). Ponieważ zobowiązanie do powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi przejaw współdziałania dla osiągnięcia wspólnego celu (art. 3 KSH), charakter takiego obowiązku powinien być związany z przedmiotem działalności spółki. Jego realizacja może mieć nawet w konkretnym przypadku zasadnicze znaczenie dla osiągnięcia przez spółkę założonego celu. Wprowadzenie obowiązku powtarzających się świadczeń niepieniężnych stanowi wyraz pewnej kooperacji pomiędzy spółką a wspólnikiem, której źródłem jest wyłącznie stosunek prawny spółki z o.o. Może ona jednocześnie być związana z wykonywaniem przez niego we własnym imieniu działalności gospodarczej lub zawodowej. Współpraca taka powoduje powstanie korzyści zarówno po stronie spółki, jak i wspólnika (zob. A. Kidyba, Kodeks..., t. 1,2017, s. 785-786).

Mając na uwadze powyższe, wskazane przez Spółkę powtarzające się świadczenia niepieniężne nie prowadzą w istocie do osiągnięcia celu omawianego tu uregulowania, tj. do powstania stałego powiązania gospodarczego pomiędzy wspólnikiem a Spółką, a sprowadzają się w sposób

faktyczny do wykonywania w sposób stały czynności noszących cechy świadczenia usług (starannego działania) na rzecz Spółki, w celu prowadzenia przez nią działalności gospodarczej. Zgodnie z treścią wniosku przedmiotem działalności Spółki jest działalność związana z oprogramowaniem. Analizując przedmiot działalności Spółki w powiązaniu z zakresem i rodzajem czynności, jakie mają być wykonywane przez Wspólnika, stwierdzić należy, że sprowadzają się one do bieżącego, stałego prowadzenia spraw Spółki w sposób zorganizowany i ciągły oraz związane są z funkcjonowaniem Spółki jako korporacji.

Wobec powyższego świadczenia te nie mają – mimo takiego nazwania ich przez Spółkę – charakteru powtarzających się świadczeń, ale są świadczeniami ciągłymi zapewniającymi ciągłość funkcjonowania Spółki. Odnosząc się w tym miejscu do określonych we wniosku o wydanie interpretacji indywidualnej rodzajów świadczeń, należy wskazać, że dotyczą one sfery wewnętrznych stosunków spółki jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Wspólnik – jak wynika z wniosku – będzie zobowiązany do: 1. współdecydowania o inwestycjach Spółki (6 godzin w miesiącu), 2. udziału w tworzeniu i kontroli standardów jakości obsługi (2 godziny w miesiącu), 3. udziału w identyfikacji i określaniu kluczowych zmian, w celu optymalizacji procesów, w tym planowaniu i kontroli realizacji przychodów i kosztów spółki (2 godziny w miesiącu), 4. tworzeniu planu zakupów wyposażenia działów w Spółce (2 godziny w miesiącu), 5. kontaktu z zewnętrznymi dostawcami usług (6 godzin w miesiącu), 6. przeprowadzaniu rozliczeń Spółki, w tym dokonywaniu płatności na rzecz dostawców i nadzór nad terminowością zobowiązań płatniczych Spółki (1 godzina w każdym dniu roboczym), 7. fakturowaniu kontrahentów (2 godziny w miesiącu), 8. windykacji należności przysługujących Spółce i kontroli aktualnego stanu zadłużenia (2 godziny w miesiącu), 9. przeglądu dokumentacji Spółki (5 godzin w miesiącu), 10. przeprowadzeniu szkoleń dla pracowników (jeśli są zatrudnieni: 10 godzin w miesiącu). Są to czynności związane ze sferą wewnętrzną Spółki. W efekcie nie można przyjąć, że są one świadczeniami mającymi czynić zadość interesom wierzyciela, którym w tym przypadku jest spółka. W przedmiotowym przypadku Wspólnik niczego nie „daje”, czy też nie „czyni” czegoś „na zewnątrz” na rzecz Spółki, a jedynie wykonuje czynności faktyczne. Są one wykonywane w sposób stały, to jest przez cały czas prowadzenia przez Spółkę zorganizowanej działalności zarobkowej. Tak długo bowiem jak Spółka prowadzi działalność gospodarczą, tak długo istnieje potrzeba stałego, a więc ciągłego wykonywania przez wspólników wspomnianych wyżej czynności. Co istotne – jak wynika z wniosku – zakres świadczeń Wspólnika został określony jako bezterminowy, nie określono

bowiem okresu w ciągu którego obowiązki te będą spoczywać na wspólniku. Oznacza to, że – o ile nie zostaną wcześniej zniesione – spoczywają one na Wspólniku przez cały okres normalnego funkcjonowania spółki, a także w fazie jej likwidacji, jeżeli jest to uzasadnione z uwagi zwłaszcza na cele likwidacji i okoliczności dotyczące danego przypadku likwidacji spółki. Świadczenia wymienione we wniosku wpisują się w dyspozycję normy zawartej w art. 201 § 1 KSH. Zgodnie z art. 201 § 1 KSH zarząd prowadzi sprawy spółki. Jak podkreśla doktryna, prowadzenie spraw spółki obejmuje realizację stosunków wewnętrznych, które ograniczają się, co do zasady, do czynności organizacyjnych. Ponadto użyte w czasie teraźniejszym sformułowanie „prowadzi sprawy spółki” uzasadnia tezę, że czynności te mają charakter permanentny czyli ciągły. W związku z powyższym prowadzenie spraw Spółki przez zarząd ma charakter ciągły. W kontekście powyższych uwag trzeba stwierdzić, że opisany przez Skarżącą we wniosku stosunek prawny łączący wspólnika ze Spółką, nie mieści się w hipotezie normy prawnej z art. 176 KSH. Jak wynika z wniosku Wspólnik (vide pismo uzupełniające braki formalne wniosku), który zobowiązany został w umowie spółki do wykonywania świadczeń na jej rzecz, jest jednocześnie prezesem zarządu Spółki. Zważywszy na powyższe okoliczności przyjąć należy, że świadczenia ujęte w umowie Spółki sprowadzają się de facto do prowadzenia spraw Spółki, o których mowa w art. 201 § 1 KSH. I jako takie są bez wątpienia świadczeniami o charakterze ciągłym. Wymienione powyżej świadczenia Wspólnik, który jest jednocześnie prezesem zarządu Spółki, wykonywałby również w przypadku, gdyby nie zostały one wyszczególnione w umowie Spółki jako świadczenia niepieniężne. Są to bowiem czynności, które w ścisły sposób są powiązane z prowadzeniem spraw spółki, jej kierowaniem i zarządzaniem. Trudno bowiem sobie wyobrazić aby członek zarządu w ramach pełnionej funkcji nie brał udziału we współdecydowaniu o inwestycjach spółki czy też w tworzeniu i kontroli standardów jakości obsługi. Podobnie tworzenie planu zakupów czy też kontakt z zewnętrznymi dostawcami usług, rozliczenia czy fakturowanie to czynności, które mieszczą się w prowadzeniu spraw spółki i powiązane są z czynnościami związanymi typowo z zarządzaniem Spółką. Analogicznie należy potraktować przeglądanie dokumentacji Spółki czy też windykację należności albo prowadzenie szkoleń dla pracowników Spółki (zatem szkoleń wewnętrznych). Warto zaznaczyć, że stanowisko takie zajął również Naczelny Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 28 września 2023 r. (sygn. akt II GSK 1810/22), w którym podkreślił, iż do świadczeń niepieniężnych o charakterze stałym (a więc do których nie stosujemy art. 176 KSH) zaliczyć należy m.in. zarządzanie spółką. W konsekwencji, stosownie

do treści art. 2 KSH, zasadnym jest zakwalifikowanie tak oznaczonych zobowiązań z zastosowaniem przepisów KC. Tym samym należy przyjąć, że wypełniają one przesłanki tytułu do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym, o jakim mowa w art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Zgodnie z art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach, obowiązkowi ubezpieczenia zdrowotnego podlegają osoby spełniające warunki do objęcia ubezpieczeniami społecznymi lub ubezpieczeniem społecznym rolników, które są osobami wykonującymi pracę na podstawie umowy agencyjnej lub umowy zlecenia albo innej umowy o świadczenie usług, do której stosuje się przepisy Kodeksu cywilnego dotyczące zlecenia lub osobami z nimi współpracującymi.

Przedstawione w stanie faktycznym elementy przedmiotowo-istotne (*essentialia negotii*) świadczeń niepieniężnych (w tym w szczególności przedmiot czynności, opisanych jako odpłatne czynności starannego działania o charakterze powtarzającym się, które mają być wykonywane bezterminowo), nakazują przyjąć kwalifikację prawną z art. 750 k.c. Przepis ten ma bowiem zastosowanie do każdej umowy wzajemnej, która nie jest uregulowana innymi przepisami. Powyższe potwierdza brak odpowiedzialności przed osobami trzecimi (klientami Przedsiębiorcy), odpowiedzialność za staranne działanie (brak odpowiedzialności za rezultat), brak regulacji w zakresie czasu, miejsca i osobistego wykonywania usługi. Z tych względów do opisanych we wniosku relacji pomiędzy wspólnikiem a Spółką zastosowanie będą miały przepisy KC dotyczące zlecenia. Przy czym, zgodnie z wolą ustawodawcy, tytułem do objęcia ubezpieczeniem zdrowotnym – w oparciu o przywołany przepis art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach – nie są wyłącznie umowy zlecenia sensu stricto, ale wszystkie umowy, do których zastosowanie mają przepisy dotyczące zlecenia, tj. umowy usługowe. Na gruncie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach tytułem do objęcia obowiązkowym ubezpieczeniem zdrowotnym nie jest zatem wyłącznie umowa zlecenia albo umowa świadczenia usług, ale każda umowa nienazwana lub umowa o charakterze mieszanym, do której zastosowanie mają przepisy o zleceniu.

Świadczenia opisane przez Spółkę we wniosku dotyczą sfery wewnętrznych stosunków Spółki jako korporacji, a nie relacji zewnętrznych. Są zatem związane z bieżącym prowadzeniem jej spraw i jako takie mają charakter ciągły. Okoliczność ta determinuje konieczność zakwalifikowania ich jako czynności polegających na świadczeniu usług stałego zarządzenia Spółką, do których zastosowanie znajdują przepisy art. 750 KC. Co w konsekwencji rodzi obowiązek, w tym przypadku, podlegania przez wspólnika Spółki ubezpieczeniu zdrowotnemu

na podstawie art. 66 ust. 1 pkt 1 lit. e ustawy o świadczeniach. Biorąc powyższe pod uwagę, należało stwierdzić jak na wstępie.

Pouczenie

Od niniejszej decyzji stronie przysługuje:

- 1) na podstawie art. 34 ust. 5 Prawa przedsiębiorców w zw. z art. 127 § 3 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r.- Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. 2023 poz. 775, z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.” prawo wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia, w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji, wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, albo
- 2) na podstawie art. 127a k.p.a., w zw. z art. 127 § 3 k.p.a., prawo zrzeczenia się prawa wniesienia do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Oświadczenie o zrzeczeniu należy złożyć do Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia w terminie 14 dni od dnia otrzymania decyzji. Z dniem doręczenia Prezesowi Narodowego Funduszu Zdrowia oświadczenia o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, decyzja staje się ostateczna i prawomocna, albo
- 3) na podstawie art. 52 § 3, art. 53 § 1 i art. 54 § 1 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2023 r. poz. 1634, z późn. zm.) prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, z pominięciem wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Skargę wnosi się za pośrednictwem Prezesa Narodowego Funduszu Zdrowia ul. Rakowiecka 26/30, 02-528 Warszawa, w terminie trzydziestu dni od dnia doręczenia rozstrzygnięcia.

Na podstawie art. 214, art. 219 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. o postępowaniu przed sądami administracyjnymi oraz na podstawie § 2 ust. 6 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 16 grudnia 2003 r. w sprawie wysokości oraz szczegółowych zasad pobierania wpisu w postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2021 r. poz. 535) strona jest zobowiązana uiścić wpis stały od skargi w wysokości 200 złotych.

Na podstawie art. 243 ustawy o postępowaniu przed sądami administracyjnymi strona, która spełnia ku temu przesłanki, może ubiegać się o przyznanie prawa pomocy.